

1

Kai manęs žmonės – taksi vairuotojai, odontologų asistentai – klausinėja, ką aš veikiu, atsakau, kad dirbu biure. Per kone devynerius metus niekas nepasiteiravo, kokiame biure arba kokį darbą ten dirbu. Taip ir nežinau, kodėl – ar kad mano išvaizda tobulai atitinka jų įsivaizdavimą apie biuro darbuotoją, ar kad išgirdus frazę „dirbu biure“ visiems automatiškai iškyla vaizdas: prie kopijavimo aparato stovinti moteris, kompiuterio klavišais beldžiantis vyras. Bet nesiskundžiu. Esu patenkinta, kad neprivalau veltis su jais į sąskaitų administravimo subtilybes. Kai tik pradėjau čia dirbti, kam nors paklausus, ką veikiu, atsakydavau, jog dirbu grafikos dizaino kompanijoje, bet tada jie nusprendavo, kad aš kuriu reklamas. Pabodo stebėti, kaip blausiasi veidai patikslinus, kad dirbu finansų skyriuje ir net į rankas neimu jokių parkerių plonyčiais galiukais, nenaudoju modernių programinių įrangų.

Artėju prie trisdešimties, o pradėjau čia dirbti dvidešimt vienu. Bobas, direktorius, priėmė mane į darbą netrukus po to, kai atidarė savo biurą. Veikiausiai iš gailėsčio. Buvau baigusi klasikinę filologiją ir neturėjau jokio kito darbo patirties, be to, atėjau į interviu sumuštu paakiu, be kelių dantų ir sulau-

žyta ranka. Gal jis jau tada pajuto, kad aš niekada nesvajosiu būti kuo nors daugiau nei eiline menkai apmokama biuro darbuotoja ir liksiu čia dirbti, kiek tik reikės, taip išgelbėdama jį nuo rūpesčio ieškoti naujo kadro. Galbūt jis dar numatė ir tai, kad man nereikės duoti išėjinių medaus mėnesiui ir kad aš niekada nepareikalausiu motinystės atostogų. Nežinau.

Mūsų biure tarnautojai aiškiai pasiskirstę į du lygmenis: kuriantieji yra kino žvaigždės, visi kiti – antraeiliai aktoriai. Iš bet kurio išvaizdos iškart matai, kuriai kategorijai jis priklauso. Tiesa, tai iš dalies susiję ir su gaunama alga. Antraeiliam personalui mokami skatikai, todėl mes negalim sau leisti darytis išskutinėtų šukuosenų ir pirktis stilingų akinių. Drabužiai, muzika, prietaisai – nors grafikos dizaineriai visi trokšta atrodyti kaip laisvamaniai su unikaliomis idėjomis, jie privalo dėvėti uniformas. Grafikos dizainas manęs nedomina. Aš esu buhalterė. Galiu išrašyti sąskaitas faktūras viskam: ginklams, rohipnoliui, kokosams.

Nuo pirmadienio iki penktadienio atsirandu biure lygiai 8:30. Turiu valandą priešpiečiams. Anksčiau nešdavausi sumuštinis iš namų, tačiau mano šaldytuve produktų galiojimo laikas visada baigiasi greičiau, nei aš spėju juos sunaudoti, todėl ėmiau pirktis gatavus priešpiečius pagrindinėje gatvėje. Penktadieniais, gražiai užbaigdama darbo savaitę, visada užsuku į „Marks and Spencer“. Per pietų pertrauką sėdžiu su sumuštinio personalo poilsio kambaryje, skaitau laikraštį nuo pirmo iki paskutinio puslapio, tada sprendžiu kryžiažodžius. Renkuosi „Daily Telegraph“, bet ne dėl to, kad jį labai mėg-

čiau, o tik todėl, kad jame geriausi anagraminiai kryžiažodžiai. Su niekuo nesikalbu: kol nusiperku ir suvalgau dienos akcinius priešpiečius, perskaitau laikraštį ir išsprendžiu abu kryžiažodžius, vidurdienio pertraukos valanda pasibaigia. Grįžtu prie savo stalo ir dirbu iki 17:30. Kelionė autobusu namo trunka pusvalandį.

Gamindamasi vakarienę per radiją klausausi „The Archers“. Dažniausiai valgau makaronus su pesto padažu ir salotomis – tereikia vieno puodo ir vienos lėkštės. Vaikystėje patyriau gaušybę kulinarinių prieštaravimų, nes metai iš metų valgydavau arba narų sugautus išskirtinius moliuskus, arba šaldytos mėsos pusgaminius. Nuodugniai apsvarsčiusi stalo patiekalus politiniu ir sociologiniu aspektais supratau, kad maistas manęs apskritai nedomina. Ir dabar pirmenybę teikiu bet kokiam pašarui, kuris yra pigus, lengvai įgyjamas bei paprastai paruošiamas, o kartu aprūpina organizmą visomis maistingomis medžiagomis, kurių reikia žmogui išgyventi.

Nusipraususi vakare skaitau knygą, o kartais žiūriu televizorių, jeigu rodo kokią programą, kurią tą dieną rekomendavo „Telegrafas“. Paprastai (tiksliau – visada) trečiadienio vakarais apie penkiolika minučių kalbuosi telefonu su mama. Einu gulintis apie dešimtą, pusvalandį dar paskaitau ir išjungiu šviesą. Miego sutrikimų dažniausiai neturiu.

Penktadieniais po darbo neinu tiesiai į autobusų stotelę, bet užsuku į „Tesco Metro“ už kampo prie mūsų biuro ir nusiperku picą „Margaritą“, vieną butelį vyno „Chianti“ ir du didelius butelius degtinės „Glen’s“. Grįžusi namo valgau picą ir geriu vyną. Kiek vėliau gurkšteliu degtinės. Penktadienį man daug nereikia, užtenka kelių didesnių gurkšnių. Paprastai apie tre-

čią nakties atsibundu ant sofos ir kliuvinėdama pereinu į lovą. Likusią degtinę išgeriu savaitgalį, padalydama per pusę abiem dienoms, todėl būnu nei apsinešusi, nei blaivi. Laukiu, kad greičiau ateitų pirmadienis.

Mano telefonas dažniausiai tyli. Jeigu suskamba, aš net pašoku; paprastai skambina žmonės, kurie klausia, ar aš iš sukčių nepirkau mokėjimo apsaugos draudimo. Tokiam skambintojui tyliai pasakau „žinau, kur tu gyveni“ ir labai labai ramiai padedu ragelį. Šiais metais dar niekas nesilankė mano bute, išskyrus paslaugų teikėjus; nesu per slenkstį sava-noriškai įsileidusi jokie žmogaus, nebent skaitliuko tikrintoją. Manot, kad tai neįmanoma? Bet tai tiesa. Aš juk egzistuoju, ar ne? Kartais apima jausmas, kad manęs nėra ir kad tesu savo pačios vaizduotės kūrinys. Būna dienų, kai jaučiuosi taip menkai susijusi su šiuo pasauliu, jog saitai su žeme atrodo lengvi ir plonyčiai lyg voratinklis arba lyg cukraus vatos gijos. Bent kiek stipresnis vėjo gūsis gali visiškai nublokšti mane, aš pakilčiau nuo žemės ir nuskrisčiau į orą, lyg sėklelė iš pienės pūko galvos.

Visgi nuo pirmadienio iki penktadienio jaučiuosi pririšta prie žemės šiek tiek tvirčiau. Į biurą skambina žmonės pasi-tarti dėl savo kreditų limitų, siunčia elektroninius laiškus dėl kontraktų ir įvertinimų. Mano bendradarbiai – Džeinė, Lore-ta, Bernadeta ir Bilis – pastebėtų, jei kurią dieną nepasirody-čiau. Po kelių dienų (dažnai spėliuju, po kelių) jie susirūpintų, kodėl nepaskambinau, jei susirgau (nes tai taip nepanašu į mane), ir tada išknistų mano adresą asmeniniuose failuose. Manau, kad galiausiai jie skambintų į policiją, labai tikėti-na. Kažin, ar atvykę policininkai laužtų duris? Kad užsidengę

veidus ir springdami nuo kvapų rastų mano kūną? Būtų apie ką mano bendradarbiams pasikalbėti biure. Jie manęs nekenčia, bet iš tikrųjų turbūt nenori, kad mirčiau. Bent jau taip tikiuosi.

Vakar nuėjau pas gydytoją. Regis, tai įvyko prieš amžinybę. Šį kartą mane priėmė jaunas daktariukas, išblyškusi veidu ir rausvais plaukais, ir aš dėl to labai nudžiugau. Kuo jaunesni, tuo šviežesnis jų profesinis išsilavinimas, o tai jau neblogai. Labai susinervinu, kai patenku pas senąją daktarę Vilson; jai apie šešiasdešimt ir sunku įsivaizduoti, kad ji yra ką nors girdėjusi apie naujausius vaistus bei medicinos pasiekimus. Ji beveik nesugeba dirbti kompiuteriu.

Daktariukas atliko vieną iš tų triukų, kai su tavim kalbantis žmogus į tave nežiūri; įbedęs akis į kompiuterį tyrinėjo mano ligų istorijas ir, judėdamas ekranu su pelyte žemyn, vis įnirtingiau daužė *enter* klavišą.

– Kuo šį kartą galiu padėti, panele Olifant?

– Skauda nugarą, daktare, – atsakiau. – Siaubingai.

Iki dabar jis į mane nė nežvilgtelėjo.

– Seniai patiriate šį skausmą? – paklausė.

– Kelios savaitės, – atsakiau.

Jis linktelėjo.

– Ir manau, kad žinau, kas sukelia to priežastį, – pridūriau, – tačiau norėčiau išgirsti ir jūsų nuomonę.

Pagaliau jis atitraukė akis nuo ekrano ir pažiūrėjo į mane.

– Kaip manote, kas sukelia jums šį skausmą, panele Olifant?

– Manau, kaltos mano krūtys.

– Jūsų krūtys?

– Taip, – atsakiau. – Suprantate, aš jas pasvėriau ir jos sveria beveik tris kilogramus; žinoma, abi sudėjus, ne kiekviena atskirai! – čia aš nusijuokiau.

Jis žiūrėjo į mane rimčiausiu veidu.

– Tokį svorį nešioti juk sunkoka, tiesa? – paklausiau. – Turiu galvoje, jeigu, tarkim, prikabinčiau tris kilogramus papildomos kūno masės jums ant krūtinės ir turėtumėt su ta prikaba visą dieną tampytis, negi jums neskaudėtų nugaros?

Vis dar neatitraukdamas akių nuo mano veido, jis atskrenkštė.

– O kaip... kaip jūs?..

– Virtuvinėmis svarstyklėmis, – trumpai nukirtau. – Na, tiesiog... padėjau vieną ant viršaus. Abiejų nesvėriau, darydama prielaidą, kad turėtų būti maždaug vienodo svorio. Galbūt ne visai moksliška, bet...

– Išrašysiu jums dar šiek tiek nuskausminamųjų, panele Olifant, – nutraukė jis mane ir ėmė barbenti klavišais.

– Prašyčiau šįkart stipresnių, – tvirtai pareiškiau, – ir kuo didesnę dozę.

Anksčiau jie mane apgaudinėdavo išrašydami vaikiškas dozes aspirino. O man reikėjo pasipildyti savo atsargas veiksmingesniais medikamentais.

– Gal galėtumėte pakartoti ir receptą nuo egzemos? Streso arba didesnio susijaudinimo metu ji paūmėja.

Į šį mandagų mano prašymą jis atsakyti nebesiteikė, tik linktelėjo. Abu be žodžių stebėjom, kaip spausdintuvus išspjovė keletą lapų popieriaus, daktariukas juos man įteikė, tada vėl įbedė akis į ekraną ir vėl barškino klavišais. Stoju nejauki

tyla. Jauno gydytojo bendravimo įgūdžiai buvo apgailėtinaai menki.

– Tokiu atveju viso geriausio, daktare, – tariau aš. – Labai dėkoju už sugaištą laiką.

Mano iškilmingas tonas jam buvo visai nė motais. Jis taip ir liko įnikęs į savo užrašus. Tai yra turbūt vienintelis neigiamas jaunesnio amžiaus gydytojų bruožas: jie nesugeba bendrauti su pacientais.

Visa tai įvyko vakar ryte, visai kitame mano gyvenimo tarpsnyje. Šiandien, *po to*, gana neblogai besistumiančiu pirmyn autobusu važiavau į darbą. Lauke lijo ir visi keleiviai, susigūžę savo paltuose, atrodė labai niūrūs, o nuo neskanių jų burnų kvapų garavo langai. Man gi lietaus lašuose ant stiklo netikėtai sutvisko gyvenimo džiaugsmas, kuo kvapniausiai nustelbdamas permirkusių drabužių ir šlapios avalynės tvaiką.

Visada didžiavausi, kad sugebu gyventi viena pati. Aš esu vieniša išlikėlė: mano vardas Eleonora Olifant. Man nereikia jokio kito žmogaus, mano gyvenime nėra jokių plyšių ir nereikia užlipdyti jokių trūkstamų detalių mano asmeninėje dėlionėje. Esu visiškai atskiras, uždaras vienetas. Bent jau taip nuolat sau sakiau. Iki vakar vakaro, kai sutikau savo gyvenimo meilę. Kai tik jis pasirodė scenoje, aš jau tai žinojau. Ant galvos jis buvo užsidėjęs labai stilingą skrybėlę, bet ne ji patraukė mano dėmesį. Ne... nesu tokia banali. Jo kostiumas buvo iš trijų dalių, ir *apatinė liemenės saga buvo neužsegta*. „Tikras džentelmenas apatinės sagos neužsisega“, – tą visada sakydavo mama; tai ženklas, kurio turi dairytis, nes toks vyras bus

rafinuotas, elegantiškas ir priklausys tam tikrai klasei, turės socialinį statusą. O kokie jo veido bruožai, jo balsas! Pagaliau po šitiek laiko mano gyvenime atsirado vyras, kurį galima apibūdinti kaip „tinkamą santuokai“.

Mama bus sužavėta.

2

Biure buvo justi ta pakili penktadienio nuotaika, kai visi džiūgauja svaigdami nuo minties, kad laukia fantastiškas savaitgalis, o kita darbo savaitė bus irgi kitokia, geresnė. Niekas nieko niekada nepasimoko. Tačiau man kai kas pasikeitė. Nelabai kaip išsimiegojau, bet, nepaisant visko, jaučiausi puikiai. Nuostabiai. Yra sakoma: kai sutinki „tą žmogų“, tu tiesiog žinai. Pasirodo, tai gryniausia tiesa, o dar ir pats likimas įmetė man jį į glėbį ketvirtadienio vakarą, todėl šis savaitgalis jau nebebus toks ilgas, o pilnas viliojančios ateities pažadų.

Šiandien biure – vieno dizainerio išleistuvės, ir mes kaip visada pažymėsime šią progą pigiu vynu ir brangiu alumi, kramsnodami bulvių traškučius su padažu. Tikiuosi, kad viskas bent prasidės anksti ir aš galėsiu, vos įkišusi nosį, dingti ir išeiti iš darbo laiku. Nes man paprasčiausiai reikia aplankyti keletą krautuvų prieš joms užsitarant. Stumtelėjau duris įeidama ir iškart susigūžiau nuo kondicionuojamo oro, nors vilkėjau odinį švarkelį. Dėmesio centre buvo Bilis. Jis stovėjo nugara į mane, o kiti buvo tiek į viską įsijautę, kad niekas nepastebėjo, kaip įsmukau.

– Ji psichė, – tarė Bilis.

– Gerai, mes visi tą žinom, – atsakė Džeinė, – ir niekad neabejojom. Klausimas – ką ji šįkart padarė?

Bilis atsikrenkštė.

– Turbūt žinot, kad ji laimėjo bilietaų ir kad pakvietė mane nueiti kartu į tą kvailą koncertą?

Džeinė šyptelėjo.

– Kasmetinis Bobo triukas su loterijos bilietais į nemokamą klientų šlamštą. Pirmas prizas – du nemokami bilietai, antras prizas – keturi...

Bilis atsiduso.

– Būtent. Ketvirtadienio vakaras buvo apgailėtinas: labdaringas koncertas alaus bare su didžiausio mūsų užsakovo prastumtomis žvaigždėmis plius jų draugų ir šeimos narių beviltiškai atliekami gabalai. Ir kas dar blogiau – ėjau ten su ja!

Visi nusijuokė. Negalėjau nesutikti su jo įvertinimu; tai tikrai nebuvo glamūrinis besaikis Getsbio vakarėlis.

– Pirmojoje dalyje grojo viena grupė... kažkoks Džonis ir „Pionieriai piligrimai“, kurie dar nebuvo tokie blogi, – pasakojo Bilis. – Daugiausia jie atliko savo pačių muziką, bet taip pat ir keletą kitų gabalų, senų hitų.

– Žinau, apie ką kalbi! Džonis Lomondas! – nudžiugo Bernadeta. – Jis mokėsi vienam kurse su mano vyresniuoju broliu. Kartą dalyvavo vakarėly mūsų namuose, kai motina su tėvu buvo išvykę į Tenerifę. Be jo, dar buvo keli brolio draugeliai iš šešto kurso. Viskas baigėsi tuo, kad užsikimšo vonios kambario kriauklė, jei gerai pamenu...

Apsisukau nebenorėdama klausytis, kaip nesantūriai tas vyras elgėsi jaunystėje.

– Be kita ko, – tęsė pasakojimą Bilis, kuris nemėgo būti

pertraukiamas, tą jau anksčiau pastebėjau, – jai absoliučiai nepatiko ta grupė. Sėdėjo visa sustingusi, nejudėjo ir neplojo. Nieko nedarė. Jiems užbaigus kažkurį gabalą, pareiškė turinti skubėti namo. Net ilgosios pertraukos nesulaukė, paliko mane sėdėti vieną kaip kokį be poros atėjusį našlaitį.

– Užjaučiu, Bili. Žinau, kad norėjai po to ją nusitempti kur nors išgerti, o gal net pašokti, – traukė per dantį Loreta.

– Nesišaipyk, Loreta. Ji išlėkė kaip įkirpta. Greičiausiai jau gulėjo lovoje su kakavos puodeliu ir „Take a Break“ numeriu dar prieš tai grupei sugrojant paskutinį kūrinį.

– Na jau, – įsikišo Džeinė, – kažkaip neišsivaizduoju jos skaitant „Take a Break“. Veikiau jau ką nors neįprasto, reto. Gal „Angling Times“? Arba „What Caravan“?

– „Horse and Hound“, – nukirto Bilis. – Tą tai ji tikrai užsiprenumeravusi.

Visi suprunkštė. Paskutinė pastaba, tiesą sakant, prajuokino ir mane.

Visai nesitikėjau, kad tai įvyks vakar. Gal todėl smogė taip stipriai. Aš iš tų, kurie mėgsta viską gerai susiplanuoti, iš anksto pasiruošti ir kruopščiai tos tvarkos laikytis. O čia – lyg iš giedro dangaus, lyg antausis arba smūgis į papildvę, arba nudegimas.

Pasikviečiau Bilį eiti drauge į koncertą tik todėl, kad jis buvo jauniausias žmogus biure, tad pamaniau, gal mėgsta muziką. Girdėjau, kaip kiti iš jo šaiposi, manydami, kad esu išėjusi nu-

* Jungtinėje Karalystėje leidžiamas žurnalas apie žirgų pramonę, jojimo renginius, parduodamus arklius ir pan.

sipirkti priešpiečių. Aš žalio supratimo neturėjau nei apie tą koncertą, nei apie tokias muzikos grupes. Ėjau tik iš pareigos: laimėjau tuos bilietus labdaringoje loterijoje ir žinojau, kad biure manęs klaus, ar buvau.

Sėdėjau gurkšnodama rūgštų baltą vyną, kuris, be kita ko, buvo šiltas ir su plastmasės prieskoniu, nes į tokias stiklines pilstė tas baras. Kokiais laukiniais jie mus laiko! Bilis žūtbut užsimanė nupirkti, atsidėkodamas už pakvietimą. Nors joks čia nebuvo pasimatymas, kokia absurdiška mintis.

Šviesos užgeso. Bilis nenorėjo klausytis įžanginės dalies, bet aš buvau nusiteikusi ryžtingai. Niekad nežinai, kada ir kur sužibs kokia nauja žvaigždė, pakilusi į sceną, ir gal tu tapsi to įvykio liudininku. Ir tada pasirodė jis. Spoksojau be žado. Jis švytėjo ir skleidė šilumą. Kaitrą. Viskas, prie ko jis prisilies, pasikeis. Pasislinkau kėdėje į priekį, kad tik būčiau arčiau. Pagaliau. Suradau jį.

Nuo tos akimirkos mano likimas keičiasi, aš turiu sužinoti kuo daugiau apie jį, apie šį muzikantą, apie šį žmogų. Prieš užsiversdama mėnesio galo siaubu, finansinėmis ataskaitomis, nutariau skubiai užmesti akį į kelias vietas – „Argos“, „John Lewis“ – ir išsiaiškinti, už kiek galima nusipirkti kompiuterį. Žinoma, galiu savaitgalį ateiti į biurą ir pasinaudoti savo darbinium, bet yra rizika, kad kas nors netikėtai pasirodys ir susidomės, ką čia veikiu. Tai nereikštų, kad aš laužau taisykles, tačiau koks kieno reikalas, ką aš biure veikiu savaitgalį, o ypač neturėjau jokio noro aiškinti Bobui, kaip čia yra, kad dirbu laisvalaikiu ir vis tiek negaliu bent kiek apmažinti ant mano

stalo pūpsančios sąskaitų krūvos. Be to, namie tuo pačiu metu galėčiau daryti dar ir kitus darbus, tarkim, pamėginti sukurti bandomąjį patiekalą pirmajai mudviejų vakarienei. Mama man, kažkada labai seniai, yra sakiusi, jog vyrai absoliučiai išprotėję dėl tešloje keptų dešrelių. Kelias į vyro širdį, sakydavो ji, eina per naminę dešrele, iš geros kokybės mėsos, iškeptą sluoksniuotoje tešloje. Daug metų nieko sau nesu gaminusi, išskyrus makaronus. Gyvenime nebandžiau iškepti dešrelės tešloje. Nors nemanau, kad tai būtų labai sudėtinga. Juk tai tik tešla ir mechaniškai perdirbtos mėsos gaminys.

Įsijungiau kompiuterį, įvedžiau slaptažodį, tačiau visas ekranas sustingo. Pamėginau išjungti ir vėl įjungti, bet ši kartą ekrane netgi nepasirodė langelis, kur galėčiau ką nors paspausti ar įrašyti. Susinervinau. Nukėblinau pas Loretą, skyriaus viršininkę. Ji įsipūtusi sau į galvą, kad yra tobula administratore, gi laisvu laiku gamina reto bjaurumo papuošalus, kuriuos paskui parduoda idiotams. Pasakiau jai, kad mano kompiuteris neveikia ir kad niekaip negaliu susisiekti su Deniu iš informacinių technologijų skyriaus.

– Denis pas mus nebedirba, Eleonora, – atsakė ji, nepakeldama akių nuo ekrano. – Vietoj jo jau kitas vaikinukas, Reimondas Gibonsas. Nieko negirdėjai? Dirba jau antrą mėnesį, – pridūrė tokiu tonu, tarsi aš privalėčiau tai žinoti.

Neatitraukdama akių nuo kompiuterio ant priklijuojamo užrašinės lapelio užrašė jo vardą, pavardę, trumpąjį biuro telefono numerį ir ištiesė man.

– Lieku labai dėkinga, Loreta, už kaip visada be galo naudingą pagalbą, – pasakiau, puikiai žinodama, kad mano žodžiai praskries jai pro ausis.

Surinkau gautą numerį, bet išgirdau tik balso pašto pranešimą: „Sveiki, čia Reimondas, nors ir ne visai čia. Kaip Šriodingerio katė. Po signalo palikite žinutę. Linkėjimai!“

Pasipiktinusi pakraipiau galvą ir, labai aiškiai ir lėtai tardama žodžius, įkalbėjau į automata.

– Labas rytas, pone Gibonsai. Mano pavardė Olifant, aš dirbu finansų skyriuje. Neveikia mano kompiuteris ir būčiau be galo dėkinga, jei rastumėte laiko šiandien jį pataisyti. Jei reiktų papildomos informacijos, man galima paskambinti trumpuoju numeriu penki-trys-penki. Širdingai dėkoju.“

Tikėjau, kad mano aiški lakoniška žinutė bus pavyzdys, kaip reikia šnekėti. Palūkuriavau dešimt minučių, krapštinėdama popierius ant savo stalo, tačiau atsakomojo skambučio nesulaukiau. Po dviejų valandų darbo su popieriais, vis dar niekaip neapsireiškus ponui Gibonsui, nusprendžiau daug anksčiau išeiti priešpiečių pertraukos. Dingtelėjo mintis, kad turiu fiziškai pasirengti, tai yra atlikti keletą savo išvaizdos pokyčių galimam susitikimui su muzikantu. Tik ar pradėti keistis iš vidaus, ar iš išorės? Mintyse susidariau ilgiausią sąrašą su išvaizda susijusių atliktinų veiksmų: plaukai (galvos ir kūno), nagai (kojų ir rankų), antakiai, celiulitas, dantys, randai... viską reikia tvarkyti, taisyti, pagerinti. Pasvarsčiusi galiausiai nusprendžiau pradėti nuo išorės, o tada eiti link vidaus: pagaliau juk ir gamta taip tvarkosi: odos numetimas, atgimimas. Iš gyvūnų, paukščių ir vabzdžių galima tiek daug ko pasimokyti. Jei kada nežinau, kokį teisingą kelią pasirinkti, visada pirmiausia pagalvoju: „Ką darytų šeškas?“ arba: „Kaip tokioje situacijoje elgtųsi salamandra?“ Ir nuolatos gaudu gerus atsakymus.

Kasdien pakeliui į darbą praeinu pro Džulijos kosmetikos saloną. Man pasisekė, nes kaip tik buvo atšauktas vienas vizitas. Gaunu apie dvidešimt minučių, mano meistrė bus Keila, kainuos keturiasdešimt penkis svarus. Keturiasdešimt penkis! Tačiau, primenu sau Keilai vedant mane laiptais žemyn į procedūrų kabinetą, *jis* to vertas. Keila, kaip ir kiti darbuotojai, vilki baltą uniformą, panašiai kaip ligoninėje, ir avi baltus kroksus. Tokia pseudomedicininė apranga man atrodo visai tinkama. Įžengiamo į neįtikėtinai ankštą kambarėlį, kuriame vos telpa lova, kėdė ir vienas pagalbinis stalelis.

– Dabar reikia... – tarė Keila, – nusimesti... – akimirką ji nutilo, nužvelgdama apatinę mano kūno dalį, – ...kelnes, apatinės kelnaitės ir šokit ant kušetės. Apatinė kūno dalis gali likti visai nuoga, o jei norit, užsimeskit šitas, – ji padėjo mažą paketėlį ant čiužinio. – Prisidenkite rankšluosčiu, o aš po kelių minučių vėl užšoksiu. Tinka?

Linktelėjau. Nesitikėjau, kad bus tiek daug nusimetimų ir užšokimų.

Kai ji uždarė paskui save duris, nusiaviau batus ir išsineriau iš kelnų. Ar kojines reikia palikti? Įvertinusi padėtį nusprendžiau palikti. Nusitraukusi apatinės kelnaitės nežinojau, ką toliau su jomis daryti. Neatrodė tinkama tiesiog padžiauti jas, visiems matomai, ant kėdės atkaltės taip, kaip pakabinau kelnes, todėl rūpestingai jas sulanksčiau ir įsidėjau į savo rankinę. Likusi bejėgiškai apsinuoginusi, atplėšiau Keilos ant kušetės man padėtą paketėlį. Iškračiusi jo turinį, apžiūrėjau: vienos labai mažo dydžio juodos apatinės kelnaitės, kurių stilius, atpažinau, primena tangos kategorijos prekę „Marks and Spencer“ parduotuvėje; iš tokio pat plonyčio audinio kaip arbatos

maišelių popierius. Įkišau į jas kojas ir pabandžiau užsitempti. Kelnaitės buvo akivaizdžiai per mažos ir mano kūno masė išvirto iš jų priekyje, šonuose bei užpakalyje.

Kušetė buvo labai aukšta, bet šalia pamačiau mažą plastikinę kėdutę, ant kurios galima pasilypėti. Atsiguliau; paviršius buvo užklotas tokiu pat lengvu minkštu žydru popieriumi, koks būna gydytojų konsultacijų kabinetuose. Kojūgalyje padėtas sulankstytas juodas rankšluostis, kurį aš užsitempiau ant savęs iki liemens, norėdama prisidengti. Juodi rankšluosčiai sukėlė man nerimą. Kokios rūšies nešvarias dėmes tikimasi paslėpti pasirinkta spalva? Gulėdama spoksojau į lubas ir skaičiavau jose įtaisytas mažas lemputes, tada ėmiau žvalgytis į šonus. Net ir esant menkam apšvietimui blankiose sienose mačiau daug visokių įbrėžimų. Pasibeldusi įžengė Keila, žvali ir labai linksma.

– Taigi, ką mes šiandien darome?

– Jau minėjau, kad norėčiau bikinio depiliacijos.

Keila nusijuokė.

– Taip, atsiprašau... Bet man reikia žinoti, kokios rūšies depiliacijos.

Susimąščiau.

– Tiesiog normalios... gal vaško?

– Kokio tipo? – lakoniškai paklausė ji ir tik tada pastebėjo mano veido išraišką. – Gerai, – kantriai tarė ir ėmė lenkti pirštus skaičiuodama: – Galit rinktis prancūzišką, brazilšką arba Holivudo.

Svyravau, ką atsakyti. Mintyse keletą kartų pakartojau visus tuos žodžius, panaudodama savo techniką sprendžiant kryžiažodžių anagramas, kai laikiu, kol raidės susidėlios į tam

tikrus modelius: prancūziška, braziliška, Holivudo... Prancūziška, braziliška, Holivudo...

– Holivudo, – galiausiai nutariau. – Holi-vud, Eli-vud*.

Visai nesigilindama į mano pastebėtą žodžių žaismą, ji nuėmė nuo manęs rankšluostį.

– Ką gi, – tarė ji. – Geeerai...

Pasilenkusi prie stalo atidarė vieną stalčių ir kažką ištraukė.

– Dar bus du papildomi svarai už plaukų skustuva, – griežtai pridūrė, užsimaudama vienkartinės pirštines.

Skustuvo motoras užė, vibravo ir zvimbė, aš gulėjau nejudėdama ir žiūrėjau į lubas. Visai neskaudėjo! Baigusi procedūrą, dideliu plačiu šepėčiu Keila sušlavė ant grindų sukritusius plaukus. Ėmiau justį kylančią paniką. Nepažiūrėjau į grindis čia atėjusi... O gal prieš tai buvusių klienčių gaktos plaukai dabar prilipę prie mano kojinių su taškučiais? Nuo tos minties ėmė kiek pykinti.

– Jau geriau. Pasistengsiu viską baigti kuo greičiau. Ir nepamirškite nenaudoti kvapnių kremų šiame plote mažiausiai dvylika valandų, supratot? – ji pamaišė vašką dubenėlyje ant pagalbinio stalelio.

– Nesijaudinkite, Keila, nesu pernelyg linkusi naudoti kokių nors tepalų.

Ji išpūtė akis. Buvau maniusi, kad grožio salonų darbuotojai daug geriau moka bendrauti su žmonėmis. O Keila niekuo nesiskyrė nuo mano kolegų biure.

Patraukusi popierines kelnaites į vieną šoną, ji paprašė šiek tiek ištempti kūno odą. Tada į šiltą vašką pamirkyta medine

* *Holly-would, Elly-would* (angl.) – „Jei nori Holė, norės ir Elė“.

mentele mano gaktos srityje nubrėžė liniją ir ant jos prispaudė audinio juostelę. Pradėdama nuo galo, vienu staigiu judesiu nuplėšė ją, sukeldama stiprų, aštrų skausmą.

– *Morituri te salutant**, – sušnibždėjau, o mano akyse jau kaupėsi ašaros. Visada ištariu šią frazę tam tikrose situacijose, kad pralinksmėčiau, ir visada ji suveikia. Jau norėjau atsisėsti, bet Keila švelniai stumtelėjo mane atgal.

– Ne, dar ne viskas. Dar šis bei tas liko nepadaryta, – gana džiugiai tarė ji.

Skausmas man yra gerai pažįstamas dalykas, moku jį kęsti. Galvoje, viduje, turiu mažą baltą kambarėlį, tokios pat spalvos kaip debesys. Į jį įeinu, kvepia švariomis paklodėmis ir mažais triušiuokais. Oras blyškios, pastelinės rožinės spalvos, groja švelni muzika. Šiandien čia sklinda „Top of the World“ melodija, atliekama „The Carpenters“. Koks nuostabus balsas... laimingas, kupinas meilės. Mieloji, talentingoji Karen Carpenter.

Keila ir toliau tepė bei plėšė. Pareikalavo, kad išskėčiau kelius į šonus ir suglausčiau kulnus. „Kaip varlė?“ – paklausiau, bet ji šią mano pastabą ignoravo, nes labai susikaupusi dirbo. Visi dešinėje pusėje apačioje augę plaukai jau buvo pašalinti. Net neįsivaizdavau, kad tai įmanoma. Viską baigusi, paprašė atsigulti įprasta poza ir nutraukė popierines kelnaites. Tada karštu vašku sutepė likusius plaukus ir viską pergalingai nuplėšė.

– Na štai, – tarė ji, nusimaudama pirštines ir atgaline rankos puse nusišluostydama kaktą, – manau, kad dabar kur kas geriau!

Ji padavė man veidrodėlį, kad pasižiūrėčiau į save.

* Mirsiantieji tave sveikina. (Lot.)

– Bet aš visiškai plika! – šūktelėjau baisiausiai persigandusi.

– Taip, bet tai ir yra Holivudas, – atsakė ji. – Tai, ką užsisakėte.

Stipriai sugniaužiau kumščius ir papurčiau galvą, negalėdama patikėti tuo, kas įvyko. Atėjau čia, kad pradėčiau darytis panaši į tikrą moterį, o ji padarė, kad atrodyčiau kaip vaikas.

– Keila, – pasakiau jai, vis dar niekaip negalėdama patikėti tikrove, – vyras, kuriuo aš susidomėjau, yra normalus suaugęs vyras. Ir jis galės mėgautis seksualiniais santykiais tik su normalia suaugusia moterimi. Gal manote, kad jis koks nors pedofilas? Kaip drįsote?!

Keila žiūrėjo į mane su siaubu. Man buvo visko gana.

– Prašyčiau dabar leisti man ramiai apsirengti, – pasakiau nusukdama veidą į sieną.

Ji išėjo, o aš nulipau nuo kušetės. Užsimoviau kelnes, guosdamasi mintimi, kad galbūt iki mūsų pirmojo intymaus suėjimo mano plaukai jau bus ataugę. Nepalikau Keilai jokių arbatpinigių.

Kai grįžau į biurą, mano kompiuteris vis dar neveikė. Atsisėdau prie stalo ir kiek padvejojusi vėl paskambinau Reimondui iš informacinių technologijų skyriaus, tačiau išgirdau tą pačią absurdišką žinutę. Nutariau pakilti į viršų ir jį susirasti; iš to, kaip skambėjo jo palinkėjimas atsakiklyje, padariau išvadą, kad toks žmogus gali sėdėti šalia skambančio telefono ir visai dėl to nesijaudinti. Kai tik pristūmiau prie stalo kėdę, pamačiau prie manęs artėjantį kažkokį vyrą. Tik truputiuką aukštesnis už mane, žaliais sportbačiais, nukarusiais džinsais

ir trumparankoviais marškinėliais su nupieštu ant būdos tūpinčiu šuneliu. Marškinėliai glaudžiai aptempė jo beaugantį pilvą. Šviesūs šiaudų spalvos plaukai apkirpti ežiuku, kad nuslėptų retėjimą ir plikimą, ir šviesi šeriuota blogai nuskusta barzda. Visa atvirai matoma veido ir kūno oda buvo itin rausvo atspalvio. Į galvą atėjo tik vienas žodis: paršelis.

– Hm... Olifant? – pasitikslino jis.

– Taip, prieš jus Eleonora Olifant, – atsakiau.

Jis palinko prie mano stalo.

– Aš Reimondas, informacinės technologijos, – prisistatė.

Ištiesiau ranką su juo pasisveikinti; jis ne iš karto, bet irgi man padavė savo. Dar vienas apgailėtinas šiuolaikinių manierų nuosmukio pavyzdys. Pasitraukiau į šalį, užleisdama jam vietą.

– Kokia problema? – paklausė manęs, įbesdamas akis į ekraną.

Atsakiau.

– Oki doki, – sumurmėjo jis, garsiai barbendamas klavišais. Pasiėmiau nuo stalo „Telegrafą“ ir pasakiau, kad būsiu poilsio kambaryje; nemačiau reikalo stypsoti šalia, kol jis taisys kompiuterį.

Šios dienos kryžiažodžio raktas buvo „Elgaras“, o jo užuominos kaip visada elegantiškos ir sąžiningos. Kramsnodama šratinuką jau buvau įveikusi dvylika spėjimų, kai į kambarį įliuoksėjo Reimondas, nutraukdamas mano minčių giją. Jis žvilgtelėjo man per petį.

– Kryžiažodžiai, a? – mestelėjo. – Niekad nesupratau, kokia prasmė tą daryti. Kompiuteriniai žaidimai – kas kita. Tarkim, „Call of Duty“...

Tokį paistalą praleidau negirdomis.

– Pataisėte? – paklausiau.

– Mhm, – atsakė patenkintas savimi. – Buvo įsibrovęs gan nemalonus virusas. Išvaliau kietąjį diską ir perkroviau apsaugos sistemą. Idealiu atveju kompiuterio sistemą reikia atnaujinti kartą per savaitę.

Veikiausiai jis pastebėjo mano nieko nesuprantančią veido išraišką.

– Eime, parodysiu.

Kartu perėjome visą koridorių. Klaukūs jo sportbačiai garsiai girgždino grindis. Jis kosčiojo.

– Tai tu... hm... seniai čia dirbi, Eleonora? – paklausė.

– Taip, – atsakiau paspartindama žingsnį.

Jis stengėsi neatsilikti, bet mačiau, kad kvėpuoja sunkiai.

– Aišku, – tarė jis ir vėl atsikrenkštė. – Aš čia įsidarbinau tik prieš kelias savaites. Anksčiau dirbau „Sandersone“, miesto centre. Girdėjai apie juos?

– Ne, – atsakiau.

Priėjome mano darbo stalą ir aš atsisėdau. Jis vis dar kaišiojo nosį į kompiuterį, labai arti manęs. Nuo jo kūno dvelkė maisto kvapais ir cigaretėmis. Nemalonu. Aiškino man, ką reikia daryti, ir aš bandžiau įsidėmėti visus jo nurodymus. Kai viską užbaigėm, mano dienos technologinių žinių gavimo limitas jau buvo išsemtas.

– Ačiū už pagalbą, Reimondai, – pabrėžtinai padėkojau.

Reimondas kilstelėjo ranką atsisveikindamas ir nudreifavo. Sunku įsivaizduoti mažiau disciplinuotą žmogų.

– Nėr už ką, Eleonora. Pasimatysim!

Abejoju, pagalvojau sau viena, išskleisdama prieš akis išklo-

tinę su nebaigtomis mėnesio ataskaitomis. Jis išstriuksėjo iš kambario labai keista eisena, lyg spyruokliuodamas padais į grindis. Dauguma nepatrauklių vyrų taip vaikšto. Esu tikra, kad sportbačiai jiems nė kiek nepadeda.

Aną vakarą dainininkas avėjo fantastiškai gražius odinius batus. Aukštas, elegantiškas, grakštus. Sunku įsivaizduoti *ji* ir Reimondą priklausant tai pačiai žmonių genčiai. Pasimuisčiau kėdėje, norėdama įsitaityti patogiau. Apatinę kūno dalį ėmė mausti ir niežėti. Ko gero, reikia užsimauti kelnaites.

Kompanijos atsisveikinimo su bendradarbiu renginys prasidėjo apie pusę penkių, pasibaigus Bobo kalbai, aš pabrėžtinai garsiai paplojau rankomis, dar ir šūktelėjau: „Puiku, bravo!“, norėdama, kad mane pastebėtų. Išėjau iš salės 16:59 ir kaip galėdama greičiau, kiek tik leido mano naujai nuskustas beplaukis epidermis, nuskuodžiau į prekybos centrą. Ačiū Dievui, penkiolika minučių po penkių jau buvau vietoje. „Geriau žvirblis rankoje...“ – kartojau mintyse posakį, netverdama noru įvykdyti savo susigalvotą užduotį, ir todėl iškart pasukau į pirmą pasitaikiusią didesnę parduotuvę bei liftu pasikėliau į elektros prekių skyrių.

Jaunas vyriškis pilkais marškiniais ir ryškiu kaklaraiščiu spoksojo į ilgą eilę didžiulių televizorių ekranų. Priėjau prie jo ir pranešiau, kad noriu įsigyti kompiuterį. Jis kažkodėl išsigando.

– Stacionarų, kilnojamą, planšetinį? – išskandavo jis. Nieko nesupratau.

– Nesu pirkusi jokio kompiuterio, Lijamai, – paaiškinau,

perskaičiusi prikabiną jo vardo ženklelį. – Esu labai nepatyrusi technologinių prekių vartotoja.

Jis pasitaisė marškinių apykaklę, lyg norėdamas duoti daugiau vietos savo milžiniškam kaklą veržiančiam Adomo obuoliui. Jis man priminė gazelę arba impalą – kuri nors iš tų nuobodžių rusvos spalvos žvėrelių su didelėmis į šonus žiūrinčiomis akimis. Vieną iš tų, kuriuos galiausiai sukramsnoja leopardai.

Klampi pradžia.

– Kokiam tikslui perkate? – paklausė jis nežiūrėdamas į akis.

– Tai absoliučiai ne jūsų reikalas, – atsakiau labai įsižeidusi.

Atrodė, kad jis tuoj pravirks, ir man jo pagailo. Jaunas, nepatyręs vaikinukas. Paliečiau jo alkūnę, nors šiaip nesu linkusi liestis prie kito žmogaus.

– Atsiprašau, esu kiek nervinga, nes ši savaitgalį kuo būtiniausiai turiu panaršyti internete, – paaiškinau.

Susikrįmanti jo veido išraiška niekur nedingo.

– Lijamai, – kreipiausi į jį, tardama žodžius labai iš lėto, – man paprasčiausiai reikia nusipirkti kompiuterinį prietaisą, kad galėčiau patogiai ir nevaržomai jį naudoti savo pačios namuose vienos svarbios internetinės paieškos tikslu. Galbūt vėliau dar jį panaudosiu elektroninėms žinutėms pasiųsti. Tai ir viskas. Ar turite ką nors tinkamo?

Vaikinukas užvertė akis į lubas ir rimtai susimąstė.

– Norite kilnojamojo kompiuterio su mobiliąja interneto įranga? – paklausė.

Dėl Dievo meilės, kodėl jis man užduoda tokius klausimus? Linktelėjau ir ištiesiau jam savo debeto kortelę.

Grįžau namo su nuo išleistų pinigų sumos kiek svaigstančia galva ir pamačiau, kad visai nėra ko valgyti. Penktadienis, žinoma, yra „Margaritos“ diena, tačiau pirmą kartą gyvenime mano ritmas buvo sutrikęs. Prisiminiu, kad į rankšluosčių lentyną neseniai nukišau vieną reklaminę skrajutę, kurią kažkas man buvo įmetęs į pašto dėžutę. Nesunkiai ją susiradau ir ištiesinau. Lapelio apačioje buvo primarginta kainų nuolaidų kuponų su pasibaigusiomis galioti datomis. Supratau, kad kainos jau bus pakitusios, tačiau telefono numeris neturėtų būti pasikeitęs ir kad toje vietoje dar greičiausiai tebepardavinėjamos picos. Nors net ir senosios kainos buvo juokingai užkeltos, aš iš tiesų nesusilaikiau nenusijuokusi: „Tesco Metro“ panašią picą gali gauti ketvirtadaliu pigiau.

Vis tik nusprendžiau išbandyti. Taip, kainos pernelyg aukštos, tiesiog įžeidžiančios, tačiau kodėl nepamėginus? Gyvenime privalai išmėginti naujus dalykus ir nepaisyti apribojimų – priminiu pati sau. Telefonu atsiliepęs žmogus patikino, kad pica bus pristatyta per penkiolika minučių. Susišukavau plaukus, nusimečiau šlepetes ir vėl apsiaviau darbinius batelius. Ėmiau spėlioti, ar kartu su pica gausiu ir juodųjų pipirų. Gal pristatytojas atneš visą malūnėlį, kad užsibarstyčiau? Be abejo, jis pats nepuls barstyti pipirų ant picos stovėdamas tarpduryje. Dėl visa ko užkaičiau virdulį, tam atvejui, jeigu jis panorėtų arbatos. Telefonu jau buvau informuota, kiek atvežtoji pica kainuos, tad suradau reikiamą sumą, įdėjau pinigų į voką ir užrašiau ant jo „Pizza Pronto“. Nemanau, kad reikėjo užrašyti adresą. Tada ėmiau svarstyti, ar tokiu atveju reikia duoti arbatpinigių, ir man būtų labai pravertęs koks nors žmogus, su kuriuo galėčiau

pasitarti. Mama nieko patarti nesugebėtų. Ji pati dabar negali pasirinkti, ką jai valgyti.

Svarbi spraga mano picos plane buvo vyno klausimas. Vyno mes nepristatinėjame, pasakė žmogus kitame laido gale ir atrodė, kad šis mano pasiteiravimas jį be galo nustebino. Keista: juk nėra nieko įprastesnio, kaip picos ir vyno derinys. Nemačiau jokios galimybės gauti kokio nors alkoholio iki tol, kol pristatys picą. O man reikėjo turėti ką nors išgerti. Visą tą laiką, kol laukiau picos, tik apie tai tegalvoju.

Galiausiai pica buvo atvežta, tačiau viskuo iš eilės be galo nusivyliau. Žmogus, pristatęs picą, tiesiog sugrūdo man dėžę į rankas ir pagriebęs voką čia pat vietoje jį grubiai atplėšė. Išgirdau, kaip skaičiuodamas mano sudėtas metalines monetas jis sau po nosim sušvokštė „po šimts!“ Ilgai rinkau penkiasdešimties pensų monetas į nedidelį keramininį indelį ir dabar buvo puiki proga jas panaudoti. Įmečiau vieną penkiasdešimtinę papildomai, tačiau jis nė nepadėkojo už tai. Grubu.

Pica buvo neįtikėtina riebi, tešla glebi ir beskonė. Iškart supratau, kad daugiau niekada gyvenime neužsisakinėsiu picos telefonu, tuo labiau kai užsimanysiu jos būdama su muzikantu. Jeigu mudu kada panorėsime picos ir aplinkui nebus „Tesco Metro“, pasirinksiu vieną iš dviejų. Pirma: pasigausim juodą taksi ir juo nuvažiavę į miesto centrą ten pavakarienaisim žaviame itališkame restoranėlyje. Antra: abu namie pasigaminsim picą – patys, nuo pradžios iki galo. Jis užminkys tešlą, tampydamas ir formuodamas ją savo ilgais, lankščiais pirštais tol, kol pasieks norimą minkštumą. Jis stovės ir prie viryklės, čirškins pomidorus keptuvėje kartu su šviežiomis žolelėmis, paversdamas viską tirštu padažu, kurį praskies keli

žvilgantys alyvuogių aliejaus lašai. Dėvės jis savo senus, itin patogius džinsus, kurie glaudžiai aptemps jo lieknas kojas, o basos pėdos lengvai muš į taktą, jam maišant padažą ir tyliai niūniuojant kokią nors melodiją. Sudėjęs ant picos visus ingredientus, papuošęs viršų artišokais ir pankolio drožlėmis, jis įkiš ją į orkaitę ir apsidairys manęs, o tada paims už rankos ir atsives į virtuvę. Stalą jis bus padengęs jau anksčiau, jo viduryje puikuosis dubuo su gardenijomis, o aplinkui bus išdėlioti ir tviskės spalvoto stiklo indeliai su degančiomis žvakutėmis. Jam lėtai išsukus „Barolo“ butelio kamštį, pokštelės malonus ilgas garsas, tada jis padės vyną ant stalo ir atstums man kėdę. Dar prieš mums atsisėdant, jis prisitrauks mane artyn ir pabučiuos, kurį laiką laikys apglėbęs rankomis mano liemenį, prisispaudęs visiškai arti, ir aš jausiu tvinkčiojantį jo pulsą, užuosiu saldų, prieskonių prisigėrusios jo odos kvapą bei gardų dvelksmą iš burnos.

Baigusi valgyti prastos kokybės picą ir pašokinėjusi abiem kojom ant dėžės, kad kuo stipriau ją aplamdyčiau ir ji tilptų į šiukšliadėžę, staiga prisiminiau brendį. Mama visada sakydavo, kad brendis gerai padeda streso atveju, todėl aš prieš keletą metų jo įsigijau, dėl visa ko, ir padėjau į vonios spintelę kartu su visais būtiniosios pagalbos medikamentais. Nuėjau patikrinti ir jį ten radau, įkištą tarp medicininių tvarsčių ritinių bei riešo sutvirtinimo juostų. Puslitrinis „Rémi Martin“ butelis buvo pilnas ir net neatidarytas. Atsukau kamštį ir gurkštelėjau. Neprilygsta degtinei, bet neblogai.

Jaudinausi dėl nusipirkto nešiojamojo kompiuterio, nes nie-

kada anksčiau nebuvo instalavusi jokio naujo įrenginio, tačiau viskas pasirodė esą gana paprasta. Iškart buvau prijungta prie mobiliojo interneto ryšio. Pasidėjusi brendį ir kompiuterį ant virtuvinio stalo, surinkau jo vardą „Google“ paskyroje, taiktelėjau *enter* klavišą ir užsidengiau akis. Po kelių sekundžių neiškentusi praskleidžiau pirštus. Rasta šimtai rezultatų! Ėmė atrodyti, kad tai visai nebus sunki užduotis, todėl nusprendžiau racionaliai suskirstyti puslapius; pagaliau juk turiu visą savaitgalį ir nėra kur skubėti.

Pirmoji nuoroda nukėlė į jo asmeninį interneto puslapį, kuris visas buvo užgrūstas jo ir jo muzikinės grupės nuotraukomis. Prisikišau prie ekrano taip arti, kad beveik liečiau nosimi. Jis nebuvo vien mano vaizduotės padarinys ir aš anaipol nepervertinau jo puikios išvaizdos. Kita nuoroda vedė į jo puslapį tviteryje. Su malonumu perskaičiau tris paskutiniausias jo parašytas žinutes: dvi buvo ironiškos ir sąmojingos, trečioji apskritai neprilygstama. Jis reiškė profesinę pagarbą kitam profesionaliam muzikantui. Kaip gražu.

Vėliau apsilankiau jo instagramo puslapyje. Ten jis buvo sudėjęs beveik penkiasdešimt nuotraukų. Spustelėjau pirmą pasitaikiusią ir pasirodė išdidintas jo veidas, atviras, atsipalaidavęs. Tobulai tiesi romėniška nosis, klasikinės proporcijos. Ausys irgi tobulos, kaip tik reikiamo dydžio, nepriekaištingai simetriškos vidinių kremzlių vijos. Akys šviesiai rudos. Paprasčiausiai šviesiai rudos, kaip kad rožė yra raudona, o dangus žydras. Etalonas spalvos, kurią vadiname šviesiai ruda.

Tas puslapis buvo taip verste užverstas fotografijomis, kad mano smegenys liepė mano pirštui nuspausti mygtuką ir grįžti tęsti paiešką. Naršiau kitus „Google“ rastus puslapius.

„YouTube“ siūlė pasiklausyti trumpų vaizdo įrašų. Daug straipsnių, apžvalgų. Ir visa tai vien tik pirmame paieškos puslapyje! Atidžiai skaičiau kiekvieną apie jį pateikiamos informacijos gabalėlį, norėjau kuo geriau jį pažinti; pagaliau tai yra mano sritis: tyrinėjimai ir problemų sprendimas. Visai neturiu noro girtis, tik konstatuoju faktą. Jeigu jis žada tapti mano gyvenimo meile, turiu kuo daugiau apie jį sužinoti ir tokie nuodugnūs tyrimai yra pats tinkamiausias būdas. Pasiėmiau brendį, naują užrašinę, iš biuro pasiskoliną parkerį plonyčiu galiuku ir su visu tuo persikėliau ant sofos, kur turėjau pradėti regzti savo veiksmų planą. Brendis maloniai šildė, tad ir toliau jį gurkšnojau.

Kai atsibudau, pamačiau, kad jau naktis, šiek tiek po trečios valandos; parkeris ir užrašinė buvo nuslydę ant grindų. Palengva prisiminiau, kaip atitrūkau nuo tikslo ir įsileidau į fantazijas, brendžiui vis labiau šildant mano vidų. Mano plaštakų išorinės pusės visos buvo išstatuiruotos juodu rašalu, daugybę kartų užrašytas jo vardas, pripiešta mylinčių širdelių – ant odos nelikę nė lopinėlio neišpaišytos vietos. O butelio dugne likęs geras gurkšnis. Maktelėjau jį ir nuėjau į lovą.